Anul II. Nr. 32

Cenzurat

4 pagini 3 lei

Duminică 9 Februarie 1936

ROMÂNIA CREȘTINĂ

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPTĂ NAȚIONALISTĂ ȘI CREȘTINĂ

Director: Sergiu Florescu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Chișinău, strada Regele Ferdinand Nr. 81. Telefon Nr. 53

ABONAMENTE:
Pe un an . . . .
Pentru instituții și autorități . . . . 200 lei
Abonamente de încurajare . . . . 1000 „ după voința

Fortul 13

O carte de 290 pagini a apărut pe frontul literaturii românești. E romanul vesel al legionarului Dragoș Protopopescu, profesor universitar, pe care l-a intitulat sugestiv, așa cum e titlul articolului de față: *„Fortul 13"*. Acest roman este un monument în istoria literaturii române. Să vorbim drept: scriitorii români nu au avut darul să scapere astfel de realitate, de ideal, de viață și de vervă ca Dragoș Protopopescu. El este și va rămâne în istoria literaturii române, alături de acel mare scriitor, care a făurit pe *„Sărmanul Dionis"*.

Să fim serioși: „Fortul 13" nu este o imaginație oarecare. Romanul acesta este o ***viață trăită*** de legionarii este adevărul în reala lui lumină.

Scrisul lui Dragoș este, în realitatea lui nealterată, inimitabil. E un iscusit al ***darului*** pe care noi, micii scriitori, îl căutăm.

Romanul acesta va fi, în galeria scrisului românesc, cinstit și sincer, în armătura limbii române, o ***piesă*** de mare valoare de deosebit talent. Va mai fi și oglinda fidelă a unei sbuciumate „aventuri" de ***oameni noui***, cari, fiindcă au darul să construiască mult „din nimic" și ***fără plată***, trebue să sufere peripețiile descrise cu atâta divers și maestru colorit în romanul camaradului Dragoș.

Dragoș Protopopescu, cu verbul său neîntrecut, ne indică de minune caracterele eroilor romanului său. Eulampe Sibică, Crai, acea „Litzi" pe care el o pune pe scara cea mai înnaltă a matroanei române, „Baronul" (știm noi cine-i) și ușuratica Francette, sunt minunate tipuri, cari desigur că trăesc aevea undeva prin „Ruritania", precum trăiesc și toți ceilalți eroi ai romanului său.

Din lipsă de spațiu, ne mărginim la această superfluă anunțare a unui roman de mare senzație, neîntrecut în literatura de după războí; este atât de emoționant, încât cine-l ia în mână, este captivat complectamente și nu-l închide până nu-l citește (eu unul am pățit-o: n'am închis ochii o noapte întreagă, dar l'am dat gata pân la 7 dimineața...).

Cu prețul de **60** lei, oricine se poate convinge de suferințele și realizările legionarilor partidului ***verde*** și rămâne cu impresia că în curând va veni o Românie nouă, câre-l va mângâia duios pe frunte, îndemnându-l la muncă, la constructivism, gata de orice sacrificii pentru binele Neamului românesc.

SERGIU FLORESCU.

CAMARADE,

Dacă vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere: scuipă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare.

De ce va învinge „Totul pentru Țară"

Legionarii partidului „Totul pentru Țară" vor învinge puterile dușmane și, pe ruinele blestematei emocrații, vor clădi *o Românie Nouă*, **o** *Românie Creștină*, **pentru trei motive:**

1. Pentrucă sunt conduși *politicește* **de eroul războiului, d. General Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul și** *spiritualicește* **de un** *Căpitan*, **pe nume** *Corneliu Zelea-Codreanu*.

2. Pentrucă legionarii reprezintă singura forță politică disciplinată, gata în orice clipă de a-și da sacrificiu suprem pe altarul Patriei.

D-l General Cantacuzino-Grănicerul, Șeful partidului „Totul pentru Țară"

3. Pentrucă legionarii, spre deosebire de toate grupările politice dela noi, nu vorbesc, nu fac demagogie; ei muncesc pe tărâmul constructiv (taberele și santierele de muncă), unde legionarii, pe lângă că construesc *biserici, mânăstiri, școli, cămine, diguri, fântâni*, **etc., fac școala necesară** *oamenilor noui, oamenilor zilei de mâine.*

***

Legionarii și-au făcut din muncă un crez.

Numai ei, legionarii, se găsesc pe linia adevărată a Naționalismului românesc: **de aceia** *numai ei vor învinge.*

Sprijiniți „România Creștină".

Spre un suflet nou

Omul de credință

Chemați sufletul Neamului la o viață nouă. Nu căutați succese electorale, dacă ele nu înseamnă în acelaș timp biruința forțelor organizate ale sufletului înnoit.
(Din „Pământul strămoșesc").

Momentul actual cere imperios, pentru a răsbate prin negura de incorectitudine morală spre liman de nouă viață spirituală, cât mai ales, mâine, pentru a putea face față cerințelor de jertfă și conlucrare în comun, un suflet care să fie diferit de cel al omului de astăzi, deformat până la animalitate de către elementele iudaice, strecurate printre noi în cursul timpurilor. Aceștia, profitând de slăbiciunea noastră, lucrează sistematic la otrăvirea sufletului românesc, și dacă nu se va naște o reacțiune dinăuntru înspre afară, adică eliminându-se tot ce e josnic și incompatibil noțiunii de om și creștin, foarte curând iuda va vedea împlinindu-i-se visul diabolic: supunerea și nimicirea popoarelor creștine prin distrugerea sufletului creștin.

Pentru a putea lupta contra puterilor iadului și pentru a nu cădea din drumul său glorios spre eternitate, sufletul românesc trebue să fie acum mai aproape de Dumnezeu ca oricând.

Dacă se găsesc „savanți" cari ajungând să priceapă ceva cred că ei sunt totul și infumurați cari nu se înjosesc să-și plece genunchii în fața Necunoscutului, omul nou, în clipe de reculegere sufletească, va uita grijile pământești, dăruindu-se Puterii divine.

Dacă în ziua de azi se găsesc slujitori ai altarului cari nu corespund misiunii lor înnalte, legionarul trebue să știe că în Statul de mâine harul preoției va fi apostolat, nu sursă de câștig. Preotul, prin pilda credinței și vieții sale, va trebui să fie un îndreptar al vieții credincioșilor.

Dacă în ziua de azi se găsesc patriarhi cari să interzică zidiri de biserici, ziua de mâine ne va aduce ctitori de asemenea locașuri.

Credința în Dumnezeu, care a fost pavăza de totdeauna a Neamului românesc, a rămas mai puternică în sufletele ostașilor Arhanghelului Mihail.

In afară de o puternică credință în Dumnezeu, omul nou de mâine va trebui să fie animat de o credință mare în atingerea idealurilor mari.

Să ne amintim de anul 1927. Căpitanul cu patru camarazi, pornește să răstoarne concepția de viață și structură psihică de până atunci. Fără sjaloane binevoitoare, fără reclamă străină, tratați vitreg, socotiți periculoși, arestați prigoniți, ajung numai prin credința lor puternică, acolo unde se găsesc astăzi: în centrul mișcării de regenerare a sufletului întregului tineret român.

Credința pe care au avut-o legionarii în Căpitan și credința neclintită a acestuia în dreptatea cauzei Neamului, le-au dat imbold la muncă și curaj în timpuri de năprasnică urgie. De aceea în acțiunile voastre de totdeauna, de fiecare zi, porniți cu credință în reușita lor. Stăruiți mereu pentru atingerea scopului căruia v'ați angajat.

In sublimul efort de răsturnare a haosului moral și material de acum și în zidirea trainică a unui suflet nou, se cere răbdare multă și credință și mai multă.

De ce ne-am grăbi după succese electorale, dacă ele nu vor aduce în acelaș timp un suflet care să răspundă necesităților severe ale Neamului? Dacă astăzi se fac toate acțiunile din interes, „legionarii trebue să fie oamenii marilor credințe".

Eliminând din suflet sentimentele josnice, cari contribue la micșorarea puterilor de luptă, favorizează pe dușman sau pot deveni fatale acțiunii, să privească cu încredere înainte, pe drumul deschis, dintr'un imperativ dincolo de perceperea rațiunii noastre mărginite.

Radu Danea

DOGMĂ LEGIONARĂ

Morala creștină în mișcarea legionară

— Totul pentru Țară —

Morala lumii contemporane pe care am analizat-o cîndva și din care am dedus că este departe de făgașul unei adaptări la viața românească, înseamnă înlăturarea Naționalismului, Creștinismului și tradiționalismului. Prin moralitatea lumii contemporane înțelegem moralitatea lumii dominatoare de azi și a cărei dominație se sprijină pe o bază fictivă, șubredă și nesigură. Accentuăm asupra cuvîntului moralitate, care înseamnă ***complexul formelor de viață în raport cu națiunea și religia***; și morală care înseamnă ***cunoașterea binelui și propovăduirea lui.***

Morala vie, adică cea enunțată mai sus, este morala ideală a lumii naționaliste sau, mai bine zis, a lumii legionare. Ea are origina în Iisus Christos și anume în acel gest sfînt al înlăturării cu bice a jidanilor speculanți din Casa Domnului. Morala aceasta creștină a evoluat dela simplul gest a Mântuitorului la complexul formelor legionare de astăzi, adică dela pură religiozitate la Creștinism, Naționalism și tradiționalism. Acestea sunt cele trei forme de morală legionară ale lumii contemporane creatoare.

Morala creștină în mișcarea legionară constă în trăirea legionară conform primilor creștini. Asupra acestui punct vom insista în deosebi. Creștinismul pornea dela un singur spirit transcendent: *Fiul omului sau Iisus Christos*. Misticismul creștin are geneza în concepția creatoare ideologică și practică a primului Martir creștin. Mișcarea sfîntă mesianică înseamnă revolta contra formelor morale îmbătrânite, uzate, minore și superficiale ale iudaismului.

Mișcarea creștină a lui *Iisus Christos* era reacțiunea firească a unei concepții noui și perfect morale. Pentru isbânda definitivă, această mișcare cerea ***supunere și jertfă***. Numai atât și cuvântul Evangheliei cucerea inimi, întărea suflete și dădea speranțe.

Morala legionară adaptează în întregime morala lui Iisus Christos. Propagarea mișcării legionare înseamnă aceleași cuvinte: ***supunere și jertfă***. Prin aceste două idei superioare, cari aduc în mod implicit celelalte idei morale, vor ajunge legionarii să stăpânească glia Țării, pămîntul unde zac sfintele oase ale strămoșilor. Suferințele și prigoanele contra legionarilor și, în special, suferința și prigoana contra ***conducătorului spiritual legionar***, are origina în Noul-Testament în cuvintele Mântuitorului:

„Veți fi uriți de toți din pricina Numelui Meu: dar cine va răbda până la sfîrșit, va fi mântuit" (Matei: X, 23).

Contra prigoanei lumești, morala legionară ca și cea creștină cere supunere, căci ziua biruinții legionare va fi cu atât mai măreață, cu cât supunerea și prigoana au fost mai mari.

„Când vă vor prigoni într'o cetate să fugiți într'alta. Adevăr vă spun că până nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel, până nu va veni Fiul omului (Matei X, 23).

Teama legionară nu există. Abstinența, nepăsarea și blândețea caracterizează mitul legionar. Chiar uciderea vremelnică nu impresionează, ci întărește și fortifică pentru luptele ulterioare. La fel cerea și Mântuitorul dela ucenicii Săi:

„Nu vă temeți de cei ce vă ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă. (Matei: X, 28).

Mișcarea legionară în cadrul Creștinismului înseamnă renunțarea la orice activitate exterioară, sau care nu cadrează spiritul unui om cu adevărat moral. Legionarismul înseamnă renunțare la tipicul vieței lumești, îmbrățișarea *„fără condiții"* a crezului și suferințelor legionare:

„Cine nu-și ia Crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei: X, 38), a spus Iisus cu un anumit prilej.

Recomandarea unei asemenea trude este necesară, este implicită din motive puternice și lesne de determinat. In primul rând se rupe cu plăcerile lumii contemporane, cari concep idealism numai pe hârtie, iar în vieața particulară adaptează o morală hedonistă a lor. Esențialul este să stabilim acordul necesar între teoria și practica vieții noastre, adică între gând și faptă. Stabilirea acestei practici este de natură volițională și duce la armonia interioară. Ideologia modernă acordă mare preț acestei armonii interioare și crede că, împreună cu ideia de datorie preconizată atât de sistematic de *Kant*, omul poate ajunge la o relativă stare de echilibru între asperitățile sale psihice și cele fizice. Psihicul reprezentând esența atitudinii noastre, gândul sau spiritualul, iar fizicul reprezentând atitudinea noastră, fapta sau materialul, să găsim echilibrul care se găsește în armonie interioară.

Armonie interioară reprezintă trăirea în mulțumire deplină. Pentru caracterizarea oricărei persoane este nevoe de un singur lucru: modalitatea mulțumirii. Să-mi spună ce lucru o face pe acea persoană mulțumită și o voiu caracteriza în consecință.

Pentru un legionar, armonia interioară înseamnă morală creștină, adică maximum teoretic și practic al virtuților universal-valabile.

Nu este suficient să căpătăm a armonia interioară, ci să știm s'o exteriorizăm. Exemplificarea acestei armonii interioare, prin transformarea ei în armonie exterioară, are o primă consecință: UNIREA. Unirea legionară este sacrificarea și călcarea în picioare a tuturor vițiilor, a tuturor defectelor noastre pentru binele legionar. Unirea deplină va aduce, în mod incontestabil la deplina victorie legionară. Aruncând privirea spre trecutul nostru național, el ni se prezintă ca un simbol al unirii sacre. Această unire a durat până la marele răsboiu, creștătorul veacului nostru. Dela răsboiu, sub influența și chiar sub presiunea jidanilor, unii Români au luat calea democrației sau, mai bine zis, a demagogiei, lăsând *„altor idealiști"* Naționalismul și grija unui viitor pe care il merită Țara noastră. De aceia, accentuăm asupra acestui punct: Unirea legionară, care devine poruncă stăpânitoare a sufletului sub forma următoare:

„Unde sunteți trei legionari, trăiți ca frații între voi. Unire, unire și iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftele și cu tot egoismul din tine pentru această unire. Ea, unitatea, ne va da biruința. Cine este contra unității, este contra biruinții legionare".

(Corneliu-Zelea Codreanu).

Este inutil să enumărăm exemple edificatoare din vieața creștină în ceea ce privește unirea. *Unirea legionară* are tendința să devină, din punct de vedere al intensității ei, egală cu *Unirea Creștină*.

Aceste gânduri de morală creștină în mișcarea legionară duc la o verificare a virtuților creștine în legătură cu virtuțile legionare pe care le vom analiza într'un articol viitor.

C. Pârlea.

Citiți săptămânal

„România Creștină"

Plânge Neamul, plâng codrii noştri

— Mizeria din Valea Lotrului —

Un colţ de rai, spunea Vlăhuţă în a lui *„România pitorească"* despre Valea Lotrului. Pe şoseaua *R.-Vâlcii—Sibiu*, la 12 km. depărtare de *sf. Mănăstire Cozia*, îşi aruncă în spumosul Olt, cristalul apelor sale Lotrul. Dacă Oltul a purtat pe el durerea unui Neam întreg, Lotrul poartă şi azi lacrămile a mii de inşi căzuţi pradă celui mai ticălos Neam al omenirii: jidanii.

Munţi bogaţi în falnici codri, ce împăienjeneau odată malurile amândouă ale râului Lotru sunt azi ruini pleşuve, castele pustii ce străjuesc în zare, plângând ruina lor. — Au căzut sub securile jidanilor ungureşti (Grödl—tatăl, azi fii), lăsând în urmă jale şi sărăcie amară. Dar nu s'a dus pe apele Lotrului şi Oltului numai bogăţia şi frumuseţea codrilor noştri, ci odată cu ei s'a dus însuş Românul. Mândrul moşnean, ce altă dată fusese străjă pus de Domnii Ţării Româneşti la graniţele ungureşti, astăzi e o umbră, fantomă rătăcitoare pe ruinile codrilor. De când s'a aşezat societatea jidovescă *„Carpatina"* aici, le-au fost furate proprietăţile, au fost lăsaţi în sapă de lemn. Aceleaşi arme întrebuinţate de aceste lăcuste în toate părţile pe unde au trecut, au fost puse în aplicare şi aici. Conrupţia, înşelătoria, şantajul, au fost mijloacele prin cari moşnenii au fost deposedaţi de drepturile lor. — Puternicii zilei, înfruptându-se masiv din bugetul soc. Carpatina, au acodat favoruri, cari întrec orice închipuire. — Citez un caz: în 1905, printr'un articol unic, râul Lotru este trecut din proprietea riveranilor în domeniul public, cu alte cuvinte, trecut în folosinţa exclusivă a soc. exploatatoare. Pădurile, fără milă devastate, au fost transportate pe această apă. Punând mâna pe râul Lotru, nici un exploatator român n'a mai putut pătrunde pe această vale. Toţi Românii, cari au încercat să spargă trustul jidovesc, s'au prăbuşit în cea mai neagră mizerie, iar altora nu le-a mai rămas decât un glonte.

Bazându-se pe oamenii politici suspuşi, soc. „Carpatina" distruge, lăsând în urmă-i ruina cea mai înfiorătoare. Procedeul acesta care-l citez mai jos, arată prisoselnic murdăria unei soc. fără scrupule şi mişelia secăturilor cari o patronează. Din 1920 (contract înscris la Nr. 978 din 16 Febr. 1920) şi până în 1934 soc. Carpatina arendează dela obştea Brezoiu terenurile de pe marginea râului Lotru, pentru depozitarea lemnelor. In 1934 societatea se declară, proprietara terenurilor ne mai vrând să plătească arenda. Ce se întâmplase? Urmând un scop bine determinat, de a pune mâna pe proprietăţi cât mai multe şi ştiut fiind că obştea n'ar fi vândut niciodată, soc. *Carpatina, în timpul când se servea de aceste terenuri în calitate de arendaşă, face contracte de cumpărare cu diferite persoane, fără ca acestea să fi avut vreodată o palmă de loc unde vindeau.* Şi ceeace arată în toată amploarea hoţia care se săvârşia, e că societatea — *cumpărătorul — garanta vânzătorului, că nu i se va întâmpla nimic, de multe ori dându-i şi aci la mână.* Urmează procesele, şi au fost nenumărate procesele între moşneni şi soc., dar dreptatea e de partea celui tare. Barouri întregi de avocaţi apără soc. Carpatina.

Aceste exemple arată cum au procedat bandiţii, până au reuşit să fure aceste imensităţi de păduri, cari le aduc lor beneficii de sute de milioane anual, în timp ce peste moşneni s'a întins mizeria cea mai cumplită, iar bolile, secerând fără milă, s'au întins năpraznic. Moşneanul verde de altă dată e un gârbovit, secătuit de orice vlagă ce-şi poartă cu chin trupul păcătos.

Câtă decădere, câtă mizerie există aici, cum piere Neamul în *acest colţ de Oltenie Românească*, unde caracatiţa jidovească şi-a înfipt spurcatele-i ghiare, reese din următorul fapt, de o gravitate excepţională: acum 3 ani, com. Voineasa, n'a avut nici un născut un an de zile; nici un născut?! Nici un născut la o populaţie de 300—400 familii?! Cât e de îngrozitor, de prăpăstios pentru Neamul acesta şi totuş nimeni, absolut nimeni, cu toate apelurile disperate ale moşnenilor, nu vrea să-şi aplece urechea la durerilor lor, ci din contră, tolerează şi azi încălcările flagrante de legi, încălcări din cari Carpatina iese mai puternică şi moşnenii mai ruinaţi, pierzând orice putinţă de a se mai descătuşa din ghiarele hidrei.

Codul silvic şi legea cooperaţiei sunt clare: nu poate fi membru într'o obşte moşnenească decât persoane fizice. Ei bine, soc. „Carpatina", căpătând autorizaţie, devine membră în asemenea obştii, instalându-se în locul descendentului grănicerului pus aici să păzească graniţele, toţi Grödli şi Feuveşii, bandiţii codrilor româneşti. Singurele păduri rămase neexploatate mai erau proprietăţile obştiilor, acum jidanii cumpărând drepturi indivize îşi fac majorităţi în consiliul de administraţie (în obştea Brezoiu au cumpărat 99 drepturi, iar în obştea Moliviş, peste 200) dictând apoi în organizarea lor adunării generale. — *Cazul este la fel cu colonizările societăţii jidoveşti în Basarabia.*

Se stinge Neamul, pier falnicii Români şi nimeni nu vede, nimeni nu vrea să vadă realitatea şi se trece cu o criminală nepăsare peste faptul că înfrângerile din munţii Cânenii se datoresc în mare parte faptului că armatele duşmane erau conduse de Budapestanii jidoveşti dela soc. „Carpatina", perfecţi cunoscători ai situaţiei.

Aceşti bandiţi, cari în timpul armistiţiului, când graniţa păcii dela Buftea trecuse Lotrul în stăpânirea maghiară, spuneau că D-zeul Românilor a murit (Solomon, Cain, Roth), sărbătoreau victoria duşmană prin pompoase banchete, azi se complac în complicitatea politicianului Român, ajutându-i să sugă mai vârtos vlaga bietului Român, asigurându-şi lui partea leului.

Ah! blestemaţilor, nu va suna ceasul marilor răfueli odată?

...La orizont se arată fulgerul marei victorii de mâine. Unde vă ascundeţi tâlharilor, căci nici gura iadului nu vă va primi?!

Durerea noastră n'o strigăm pentru a ne da voi dreptate, voi cel mult azi aţi putea avea milă de voi înşivă şi de urmările lăcomiei voastre; nouă nu ne trebue mila voastră, ci î n s e m n ă m aici pe răboj să rămână act. mâine când vom plăti — v'o spunem tare, nu uităm nimic şi totul va fi plătit după fapta voastră.

Ioan Ene.

URICAR

III

Basarabia

In gherghelul dela Nistru până'n Prutul cu brocade
Unde-şiorul vremurilor împleteşte'n veac izvoade,
Ochi curaţi de fată mare aninară melani pe fire
Şi flăcăi cu spete late brazde trag de izbăvire...
Treaz îşi scutură pământul promoroaca de pe gene,
Vin să-i toarne'n pumni de rodii Feţi-Frumoşi şi Cosânzene
Apa viilor nădejdii şi câmpiile'n [illegible]
Verzi în năzuinţa nouă, steag desprins din **Carul-Mare**
Stau bătrânii'n jurul vetrii şi în grai moldav, pe seară,
Plămădesc legendă vremii dintr'o stea legionară;
Spun de un Făt-Frumos, nebun tălmăcit în vis de cruci
Braţ de fer şi gând de spadă, **Verde Căpitan de Plai...**
Cântă [illegible] surdină melodii [illegible]
Şi sclipesc în unda nopţii sufletele bătute'n zale,
Pe pământu-acesta sacru schingiuit de [illegible]
Despoiat de ochi şi [illegible] fără lăuri şi fără scuturi...
Însă murmură câmpia, dealuri, codrii'n limba lor,
Clocoteşte seva'n ramuri şi răbdarea'ntr'un popor...
Va svâcni deodată'n soare, rod în miez de Primăvară,
Pârguit în lună plină, dându-şi **— Totul pentru Ţară —**

Nichita Moşneguţu.

Din Vol. de Poezii „Totul pentru Ţară" ce va apare curând.

Răscolind Istoria

România a Românilor şi

— „Numerus Nullus" —

Istoria Neamului nostru în ansamblul ei nu este decât întipărirea în letopiseţe a tot ce a avut mai de seamă — dela formarea elementului românesc şi până la noi — sau a tot ce a contribuit în decursul veacurilor pentru a se numi astăzi „România Intregită".

Insă istoria mai e şi sinceră, dă totul în vileag, chiar şi cele mai odioase j a f u r i ce s'au exercitat asupra acestui popor, atât de batjocorit astăzi.

Domnia fanariotă, care a fost o plagă pentru Moldova lui Ştefan cel Mare şi Muntenia lui Vlad Ţepeş, este tratată în cărţi voluminoase, fără a căror memorizare de domni în ordine cronologică, nu se poate lua nici un examen. Turcii, Ungurii, Ruşii etc., n'au scăpat de răsturnarea atâtor teorii, câţi istorici a avut şi are Ţara Românească.

Numai un singur popor a scăpat de studiul istoricilor — căci cine se ocupă de el, e băgat la închisoare — e poporul evreesc. De el nu s'au putut ocupa nimeni, căci au fost opriţi de „cozile de topor". Toţi l'au protegiut, toţi i-au dat drepturile şi privilegiile Românului, contopindu-l cu acesta şi transformând chiar pe Elefterie Naghel Herşcu, neaoş român din Ţara Moţilor şi atribuindu-i toate drepturile ca şi cum strămoşii lui au suferit chiar şi invaziile popoarelor barbare!? L-am contopit cu noi!?! Astăzi jidovul e român ca şi Ghiţă Filipescu şi poetul Pan. Halippa!

In zadar domnitorii noştri de prin primele veacuri după descălicare, au făcut tratate — chiar fiindu-le situaţia politică periclitată — prin care străinii nu beneficiau de aceleaşi drepturi ca şi autohtonii! Nimeni nu-i mai aude azi!

Alexandru cel Bun, făcu în timpul domniei sale un tratat cu târgoveţii leowzni — se pare că erau şi de cei pistruiaţi, căci veneau de prin părţile Galiţiei — prin care tratat îi oprea de a face brutării şi de a ţine cârciumi în Moldova. Dar Alexandru cel Bun doarme... tratatul însă ne-a rămas!. Ştefan cel Mare luptă şi el la rândul său contra elementului străin, boerind numai mazilii sau răzeşii adică adevăraţii Români.

Astăzi democraţia nu mai ţine seamă de istoria Neamului său, de luptele duse pe cale spirituală şi fizică, pentru a dovedi străinilor, latitudinea poporului român şi numai român!

Democraţia dă drepturi tuturor parveniţilor, nu mai ţine seamă de contururile etnice şi naţionale ale României. Democraţia e cosmopolită! Mai e mult de aci până la Cahalul comunist? Intrebaţi-l pe leona asta pe d. Mihalache şi d-sa vă va răspunde la sigur, că e numai un pas. Un pas!! Veghiaţi dar, ca să nu cădem în ispită. Cercetaţi istoria Neamului vostru şi acolo veţi afla că străinii, atât timp cât domnul era român şi boerii săi, parveniţii nu benefeciau de drepturile pe care le au aceştia astăzi, chiar acela de a-şi schimba şi numele!

E ruşine ca un „Herşcu" să poarte numele de creştin, spre exemplu Ştefan!

De aceea ni se impune ca un strigăt de veacuri din mormintele strămoşilor noştri, cari au ştiut să apere acest pământ de străini, acel imperativ categoric naţional:

România a Românilor şi „Numerus Nullus!"

F. Rădulescu.
Soroca

Este revoluţia rusă a poporului rus?

III

Nu i s'a putut ţâşni din creştinismul poporului rus absurditatea materialismului comunist. Opresiunea ţarismului, oricât de apăsătoare, nu a putut să deo naştere unei negaţiuni monstruoase, dărâmând în sufletul slav dinamismul lui religios. Alte forţe au putut în mijlocul agudului acestui măcel. Nu era numai nevoia unui popor de a se descotorosi de dictatura ţarismului. Această dictatură figurează printre cauzele revoluţiei, incontestabil, dar ea a fost numai prilejul unei „Crime" pe care istoria popoarelor de pe pământ o va înregistra ca cea mai ignobilă şi absurdă. Prin concepţia anti-creştină şi antiumană revoluţia comunistă nu a avut nimic comun cu structura sufletului slav.

Spuneam în articolele precedente că conceptul comunist, care pulverizează individul în masa informă a unei colectivităţi tiranice, răsbeşte până în decalogul venerabilului Moise. Testamentul „răzbunării" s'a înfipt ca un pumnal în trupul omenirii. Era un testament care răsturna ordinea firească a Creaţiunei, dând materiei dreptul de a stăpâni şi tiraniza năzuinţele spiritului. Deaceia „libertatea individuală", care îngăduia o restabilire a „Creaţiunei" în drepturile ei inalterabile de a păstra intangibil dreptul spiritului de a domina şi stăpâni materia, este cea mai nobilă cucerire a Revoluţiei franceze. Peste atrocităţile ei şi al ocultismului masonic, ce unii scriitori francezi îi atribuie, în finalitatea ei măreaţă rămâne revoluţia poporului francez. **Este o revoluţie a creştinismului.** Iudaismul şi-ar pretinde o aureolă nefirească spiritului lui negativ şi materialist, dacă şi-ar atribui o cât de mică parte din cauzele cari au determinat şi activat această revoluţie. O spun aceasta pentru acei cari mai cred aşa ceva. Libertatea spiritului uman era condamnată la moarte dela izgonirea Evreilor din regatul Faraonilor şi de aceia ei n'au putut în nici un chip prepara ceeace „ab origine" trebuia să fie duşmanul materialismului lor sălbatic. Revoluţia franceză răzbind cu greu prin armurile grele ale feudalismului, a împins-o pe planul dictaturii spiritului uman. Marele Jean Jaques Rousseau în celebrul său „Contract Social" pipăia toată năzuinţa spiritului, când pentru nevoile organice şi permanente ale omului, pentru o convieţuire armonioasă şi posibilă între oameni, găsise formula unui contract social. Acest contract era un corset sau botniţă pusă libertăţii. Nu însemna în nici un chip o sinucidere a acestei libertăţi, ci numai o înfrânare uriaşului val al spiritului uman, o canalizare a scurgerii lui către „Excelsior", era o tamponare a deslănţuirii forţelor creatoare a acestui spirit.

Revoluţia rusă este şi strangularea acestui contract.

Prin urmare, vom reţine deocamdată aceste singulare aspecte ale revoluţiei ruse, o încercare sângeroasă de robire a spiritului uman sub călcâiul materiei, o desfiinţare complectă a libertăţii individuale; în schimb tirania unei colectivităţi nedefinită în finalitatea ei, dar definită în rezultatele unei hoţii nemai pomenite. Sunt [illegible] consecinţi inevitabile izvorîte din uribilul nesaţiat el spiritului uman.

Din partea cui a putut izvorî această uribilă diformaţie a creierului omenesc? Este [illegible] să-o atribuim spiritului creştin şi tot aşa de imposibil poporului rus, care e creştin, adorator până la excitare al Dumnezeirii ca singura forţă creatoare a năzuinţelor umane.

Libertatea spiritului uman de a se mişca pe liniile lui fireşti, de a-şi culege neştânjenit roadele eforturilor lui, desigur în marginile contractului social, este şi va fi o cucerire creştinească, **a revoluţiei franceze.** In timp ce negaţiunea acestei libertăţi până la uciderea ei, deslănţuirea unui colectivism despotic, o dictatură negativă, ignorantă, nu este decât [illegible] blestemată a mentalităţii iudaice, infuzată pe încetul [illegible] diabolic umanitarismului creştin. Demonstraţia acestei aserţiuni e evidentă prin roadele revoluţiei ruse. Vedem doar un popor de aproape două sute de milioane încă [illegible], mai flămând ca [illegible] cea mai crâncenă dictatură [illegible], o sclavie roşie, tiranică care prin cruzimea ei [illegible] întrecut cu mult prea mult orice sclavie albă.

Dar să păşim mai departe. Adâncind cauzele organice şi spirituale ale omului, mari scriitori precursori ai revoluţiei franceze, i-au atribuit şi pe [illegible] cuvânt ca consecinţă firească a libertăţii spirituale anumite instincte sociale, cu cari omul se naşte alături cu instinctele lui de ordin fiziologic. Pot fi [illegible] nite în instinctul religios, [illegible] familie şi cel de proprietate. [illegible] fi prin analogie să [illegible] prin cele trei cardinale ale marelui Auguste Compte [illegible] în desvoltarea omenirii [illegible] bue trei faze: teologică, [illegible] fizică şi pozitivistă.

Nimic mai mult. O [illegible] care merge până la [illegible] Creaţiunii, adică o copilărie [illegible] se exteriorizează în fenomene [illegible] gios, o adolescenţă care [illegible] o realitate, încă neînţeleasă [illegible] maturitate care adânceşte această realitate, o fixează în proporţiile ei şi o defineşte, [illegible] vorbind, lui pozitivismul [illegible] gândilor. Dar am [illegible] această asemănare pentru a [illegible] fini şi mai bine cele trei [illegible] te sociale ale omului. [illegible] du-se el apucă ţâţa mamei şi [illegible] stăpâneşte tiranic, desvoltând astfel instinctul de proprietate [illegible] mai târziu în copilărie şi adolescenţă căzând în [illegible] lea soarelui, a tunetului etc., [illegible] nevoia unei credinţe [illegible] pulsează în el cel de al treilea instinct, de a construi o familie. [illegible] bine, revoluţia comunistă [illegible] pe toate. Nici ţâţa mamei, nici biserica, nici familia, [illegible] Doamne! — o izbăvire [illegible] şi absurdă împrăştiată [illegible] unui colectivism lipsit de [illegible] idealism omenesc. [illegible] imens, o prostituţie de [illegible] chiar epocii neroniene [illegible] ruşine. Şi cui i-a trecut prin gând această [illegible] ce este nobil [illegible] diabolismului [illegible] luptă să dărâme [illegible] superbă în [illegible] Vom continua.

Leon Bossie.

Cum sfidează jidanii sărbătorile

Putna lui Ştefan cel Mare, cu plaiurile verzi, cu liniştea patriarhală de-la munte, cu dangătul talangelor de turme şi cu murmur de izvoare. — A fost odată. — Azi o fabrică jidovească de ciment a înegrit plaiurile, a tulburat izvoarele şi a făcut traiul de nesuferit. Nu e zi lăsată de D-zeu ca această fabrică să nu lucreze. Şi ce-i mai dureros lucrează chiar în zi de Duminică şi sărbători. In zilele de Crăciun, când lumea merge la biserică să se roage lui D-zeu, am văzut creştini îmbrăcaţi în haine de lucru mergând cu caxmaua pe spate la fabrică. Iar în timp ce preotul citea Sf. Evanghelie, altarul şi biserica vibrau de sgomot şi-abia de se înţelegea ce citia preotul. Nici Anul-Nou n'a trecut fără ca fabrica să nu umble. Când M. S. Regele vorbea la Radio, noi, Putnenii nu L-am putut auzi, căci ne stingherea fabrica cu sgomotul ei. — Fabrica nu aduce Putnenilor nici un folos, ci din contră boale, căci satul e negru de praful ce iese din fabrică. Toţi funcţionarii sunt jidani şi minoritari. — Cerem respectarea repausului Duminical şi oprirea fabricei până ce nu opresc praful, căci mijloace de apă au. Să se ştie că nu suntem în Rusia şi că vom reacţiona aşa cum trebue dacă fabrica va mai lucra în zile de sărbătoare.

Octavian Vişan.

Sfinţirea Crucilor şi Troiţei renovate şi ridicate de legionarii partidului „Totul pentru Ţară" în com. Beleţi Jud. Muscel.

In ziua de Anul Nou, după terminarea serviciului divin, legionarii: N. Zamfir, Gh. G. A. Popescu, Gh. M. A. Popescu şi N. Lazăr, toţi învăţători, membrii ai partidului „Totul pentru Ţară", într'o înnălţătoare atmosferă şi în faţa întregei com. Beleţi, Jud. Muscel, au sfinţit două cruci vechi de piatră de pe timpul lui Matei Basarab pe cari le-au renovat prin muncă şi cheltuială proprie în vară precum şi Troiţa ridicată între aceste două cruci, în amintirea eroilor morţi în răsboiul pentru neatârnare.

Lucrările au fost efectuate sub comanda leg. N. Zamfir.

Serviciul divin şi parastasul pentru eroi a fost oficiat de preotul I. Radu, răspunsurile fiind date de legionari.

A impresionat foarte mult jurământul pronunţat de leg. N. Zamfir la sfârşitul vorbirii: „La picioarele acestor sfinte cruci lăsate în părăgină până astăzi şi la picioarele acestei umile Troiţe, ridicată în amintirea voastră, fiii acestui sat, cari v'aţi jertfit pentru neatârnarea şi întregirea scumpei noastre Patrii, jurăm că noi cei de azi, cari supravieţuim vouă, vom lupta până la ultima picătură de sânge, spre a face ca rodul acestui sfânt pământ, îngrăşat cu sângele şi carnea voastră, să nu mai fie mâncat de toate lifetele străine, ci să fie al urmaşilor voştri pentru care v'aţi jertfit, al Românilor şi numai al lor.

Crucii Tale închinându-ne, Hristoase Dumnezeul nostru, ajută-ne ca să aducem la îndeplinire acest jurământ."

La sfârşit, tot pe cheltuiala legionarilor şi a d-lui Gh. A. Popescu, perceptor pensionar, s'a făcut pomană atât pentru eroii dela 1877 cât şi pentru cei dela 1916-1918.

Aceste fapte au cam indispus pe d-l I. Mihalache, pentru că „lichelele" lui Codreanu, n'au mai lăsat Sf. Cruci trântite în şanţ spre a le putea stropi el cu noroi când trecea cu maşina la Dobreşti şi datorită acestei munci, i-a cam fugit terenul de sub picioare, tocmai pe valea unde se credea cel mai mare elector.

Mici coţcărli jidăneşti

Odată cu apelul făcut de Societatea „Crucea Roşie" pentru înfometaţii din Basarabia, s'a pripăşit prin Capitală (şi mai ales pe la Şcoala Politehnică) anumiţi jidani ce colectează sume pentru **Pâinea săracului** şi **Laptele copilului**, înşelând buna credinţă a publicului donator.

In realitate această **pâine a săracului şi acest lapte al copilului** sunt numele camuflate de jidani, sub cari se ascund diferite asociaţii subversive.

Căci nu înţeleg să se elibereze chitanţe fără antetul asociaţiei căreia i se varsă sumele colectate, mulţumindu-se a scri aceste două **enigme**:

Pentru **pâinea săracului, sau laptele copilului.** Şi iar nu înţeleg ca aceşti jidani să fie aşa de animaţi în sentimente pentru bieţii **Basarabeni năpăstuiţi**, cărora până mai eri cercau să le ia şi ultimul petec de pământ prin mijloace meschine.

Deci, încă odată repet: Creştini, feriţi-vă de omul [illegible], aceasta este caracteristica poporului lui Israel. Acest popor nu doarme, el nu pierde niciodată ocazia pentru a se specula, după cum nici acum n'a pierdut-o.

Deci, creştini, fiţi înţelegători şi darnici, însă controlaţi pentru ce daţi şi cui daţi? Nu vă mulţumiţi cu un petec de hârtie. Controlaţi! numai astfel banii voştri vor fi întrebuinţaţi pentru adevăratele cauze naţionale.

Căci, fondurile adunate de jidani sunt pentru exterminarea voastră şi a copiilor voştri.

Deci, nu vrem [illegible] banii noştri! Vrem ajutorarea fraţilor noştri năpăstuiţi.

De aceia atragem atenţiunea celor în drept, de a pune capăt odată pentru totdeauna acestor **jidani colectori.**

D. P. Cristescu

Necesitatea omului nou

Îndrăznesc să scriu despre o problemă de o importanţă covârşitoare: omul nou. Încerc să motivez cutezanţa mea, prin faptul că această problemă mă preocupă de mulţi ani.

De data aceasta voi încerca să întrezăresc necesitatea omului nou. Cred necesară o trezire, o trezire generală din amorţeala în care se găseşte Neamul românesc. Pentrucă de bine de un veac, elementul românesc este peste tot în regresiune, la marginele Ţării, iar în interior omogenitatea sufletului românesc, din pricina numeroaselor elemente alogene, este tot mai mult ştirbită.

În vreme ce Patria română devine tot mai... internaţională, sănătatea Neamului românesc este tot mai mult atinsă.

Prăfuitele noastre sate sunt pline de pulbere şi glod; şoselele desfundate. Casele ţărăneşti nu mai sunt case. Ruina şi mizeria s'au cuibărit peste tot locul. Gospodăriile se dărâmă pentrucă ţăranii sunt îmbâcsiţi: alcoolul, boalele şi sărăcia i-au făcut să nu mai muncească cu tragere de inimă ţarinele; iar puţinii bani ce strâng, drept fruct al muncii lor, se pierd ca suflaţi de vânt atotputernic.

Bisericile 's ruinate, aşteptând doar să cadă. Şcoala pustie. Fruntaşii satelor au uitat de sfintele lor datorii...

Un aprig războiu se dă, pe viaţă şi pe moarte, între *lumea veche*, masonizată, învechită în rele, şi falangele de tineri, ce colindă *prin sate răsleţe* şi câmpii verzi: *lumea nouă.*

...Astfel prezentându-se situaţia, care să fie cheia dezlegării noastre din întunericul de nepătruns în care ne-am afundat şi orbăcăim fără de nici un *rost?*

Răspunsul nu poate fi decât creiarea unui *sens românesc* în lume prin *omul nou.*

Printr'un sens românesc, înţeleg putinţa Românilor de a vieţui ca popor de sine stătător. De a fi Români atât în *cultură* cât şi în *civilizaţie*. Aşa dar, înţeleg că *sensul românesc* este însuşi *adevărul din inima Neamului*, care vine dela Dumnezeu.

Dar, pentru cre'area unui sens românesc în lume, revenirea la *adevărul adevărat*, ne trebuie un *om nou.*

Năzuim către un *om românesc*, care să făurească şi un *sens românesc* în lume.

Omul nou, omul românesc, răsadnic de energii, îndemnător de fapte şi aprig apărător *al credinţei şi datinelor strămoşeşti. Omul nou, omul creştin ortodox, omul legionar.* „El este nădejdea noastră de azi şi a României de mâine". Simţim doar cu toţii cum în adâncuri se plămădeşte renaşterea noastră din „*apă şi Duh Sfânt*", prin primirea unui botez generat *de foc*. Iată ce spune Apostolul Pavel privitor la înnoirea spirituală prin îmbrăcarea cu haina curată a cunoaşterii Domnului: „nu grăiţi minciună unul către altul, desbrăcându-vă de *omul cel vechiu* dimpreună cu faptele lui şi îmbrăcându-vă întru *cel nou*, care se înnoeşte spre cunoştinţă după chipul Celui ce L'a zidit pre el"...

Cred că Bunul Dumnezeu va hărăzi tineretului un rol covârşitor la această înviere a Naţiei româneşti întru *Căpitan* şi *Legiune.*

Năzuiesc din răsputeri, că anul 1936 va însemna mult la făurirea *omului nou*, necesar vremurilor noastre, la pătrunderea cu *duhul nou al legei celei noui*, cu duhul [illegible] şi al jertfei.

Pentru făurirea omului nou românesc, cred necesare următoarele condiţiuni:

„1.— *Un om excepţional care să viseze profetic şi să conceapă lucid Românul de mâine, Românul cerut de destinul Naţiei româneşti şi să sădească în suflete visul său, printr'un prozelitism de fapte, de pilde, de cuvântări.*

„2.— *O înmugurire, o efflorescenţă spirituală virulentă, în substanţa românească.*

„3.— *Momente sociale de sbucium, clocot, de cutremur*". (Alexandru Cantacuzino—„Românul de mâine").

Din mila lui Dumnezeu, Naţia românească, la ora actuală, îndeplineşte absolut toate condiţiunile de mai sus. Nu mai rămâne decât să mergem: „*la luptă*", căci *bate ora* din urmă pentru Neamul românesc". Pentru a ne învrednici noi: „să clădim o viaţă nouă, sub al Ţării Cer".

...În drumul nostru către omul cel nou, „nici înnălţimea, nici adâncul, nici viaţa, nici moartea, nici altă făptură oarecare, nu poate pre noi să ne despărţească de dragostea" către Căpitan şi Legiune.

Pentrucă *încredinţaţi suntem de necesitatea* **omului nou**, *omului îndumnezeit, Legionarului.*

Nic. I. Marin-Dunăre.

Muncă legionară

Munceşte. Răsplata muncii să nu-ţi fie câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României.

CĂPITANUL.

Sub steagul *omului vremurilor noui* se face acum 11 ani, prima tabără de muncă legionară. Şi după aceasta, alte şi alte tabere de muncă. De munca „*legionară*", de munca aceasta fără nici un fel de răsplată materială, de jertfă pe altarul Patriei, de afirmare a puterii tinereţii.

Şi aceasta pentru „*înnălţarea Patriei prin muncă şi jertfă*".

Pe drumul spre împlinirea

Dl. Corneliu Zelea - Codreanu, Şeful spiritual al partidului „Totul pentru Ţară".

idealului, omul nou, creaţi d-lui *Corneliu Zelea Codreanu* este o minune a *şcolii legionare.*

Nu există în toată această lume, altceva, afară de puterea aceasta spirituală, care este şcoala legionară, care să poată transforma un om ce nu ştie să lucreze decât cu creerul, într'un om care să ridice cu mâna lui *ziduri*, să tae *drumuri în stâncă*, să facă să răsară ca din pământ *şosele* şi *clădiri*...

Şi această transformare a omului, nu într'un timp îndelungat, ci instantaneu, la auzul unui singur cuvânt al Căpitanului. Astăzi, medic sau avocat, mâine, zidar sau tăetor în piatră. Dar nu un zidar oarecare, ci un nobil zidar legionar. Este nobleţea muncii voluntare şi fără răsplată materială.

„*E o trudă de mâini şi ciocne*", care transformă sufletul, care te face să simţi mai multă încredere în puterea ta, care ţi-aduce sufletul alături de al aceluia ce face aceiaş muncă toată viaţa lui, nu din ideal şi cu zâmbet pe buze, ci scrâşnind din dinţi şi din nevoia de a mânca. Sunt sublimi aceşti oameni ce-şi desnoadă membrele scoţând bolovani enormi de piatră din mare, cu fruntea îmbrobonată de sudoare şi totuşi ridicată spre cer şi cu ochii sărbătoriţi. În focul muncii lor, îi văd *România de mâine*, şi piatra care le îndoae oasele nu le pleacă frunţile, căci nu e o piatră oarecare, ci e o piatră care se aşează la temelia României legionare de mâine. Suprema lor răsplată e o privire încurajatoare a omului în care cred, în care e pusă întreaga speranţă şi care sintetizează toată mişcarea, fiind sufletul ei.

Sunt mulţi cari şi-au lăsat bucăţi din trupul lor pe altarul muncii. *Sunt eroii muncii pe cari-i slăvim*. Ei nu plâng, nu se vaită, ci sunt fericiţi să-şi dea chiar viaţa, ştiind că vor fi slăviţi ca adevăraţi realizatori ai crezului legionar. Adepţi ai cultului muncii, legionarii o slăvesc şi o consideră calea principală în educaţia unui om ce în adevăr vrea să devină legionar. Căpitanul a asemuit legionarismul, creştinismului.

Preot e comandantul, iar credincioşii sunt legionarii. Creştinii dela începuturile creştinismului, pe măsură ce sunt mai prigoniţi, legionarii îşi întăresc mai mult credinţa şi continuă mai dârz opera lor constructivă.

Iar Căpitanul, cu privirea pierdută în zare, cu părul fluturând în vânt, pare că vede răsărind soarele timpurilor de mâine, aprins de focul inimilor tinere.

Şi astfel ridicăm noi cu credinţa şi mâinile noastre monumentul României legionare. Dar tot noi şi tot cu mâinile noastre vom săpa mâine gropile de mormânt ale trădătorilor. Este o datorie de onoare şi conştiinţă ce nu ne va lăsa să dormim liniştiţi până ce nu o vom îndeplini. Şi aceasta va fi o muncă pe care o vom face tot cu fruntea sus şi cu zâmbetul pe buze.

AUREL BOBOC

„Totul pentru Ţară"

— CHEMARE —

Şeful meu politic **Corneliu Codreanu**, mi-a spus: „Domnule General, la 10 Decembrie 1934 s'a împlinit termenul legal, după care aveţi dreptul a cere un semn electoral şi-a înfiinţa un partid politic. Vă rog deci să înfiinţaţi un nou partid, pentrucă toţi cei ce cred într'o **Românie Nouă** să poată activa politiceşte sub o formă legală.

Eu rămân pe vechea poziţie pe care nu o pot părăsi. Înţeleg să lupt până la capăt pentru dobândirea dreptăţii şi legalităţii.

În acelaş timp, vă rog să-mi permiteţi a mă ocupa în noul partid cu problemele de educaţie".

În consecinţă înfiinţez pe data de 10 Decembrie 1934 partidul politic „Totul pentru Ţară" şi-l înfiinţez cu singura condiţie: să recunoaştem cu toţii pe Corneliu Zelea Codreanu ca şeful nostru spiritual.

Adepţii acestui partid îşi propun şi jură împreună cu mine să îndeplinească cu tenacitatea cerinţelor de trăgere, în contra tuturor adversarilor şi adversităţilor, următoarele:

În ordinea spirituală: Înălţarea morală a poporului Român; Cinste, Demnitate, Ordine, Dor de muncă şi Credinţă în Dumnezeu.

În ordinea naţională: Apărarea legală a României în contra primejdiilor mereu crescânde cari o pândesc, fie din afară, fie dinăuntru.

În ordinea socială: Dreptate şi pâine pentru toţi acei ce muncesc.

În ordinea statală: O organizare monarhică de Stat şi în Stat adecvată noulor împrejurări de viaţă românească.

În ordinea internaţională: Pace şi bună învoire cu toţi cei ce vor respecta hotarele României şi toate drepturile noastre de Stat liber.

Pe baza acestor principii, chem sub steagul nou înălţat pe toţi Românii şi Româncele ce doresc din adâncul inimii o altă soartă acestei Ţări.

Totul pentru Ţară, pentru Rege, pentru Cruce.

General Cantacuzino-Grănicerul

Strada Împărăţiei Nr. 5 Bucureşti.

N. B. Cu certificatul Nr. 4 din 20 Martie 1935, la Ministerul de Justiţie — Comisiunea Centrală Electorală — s'au îndeplinit toate formele legale necesare a acestui partid.

Lehamite!

Am citit cândva şi undeva (şi le-am păstrat în arhiva mea) rândurile următoare:

„Omul de Stat trebue să aibă astăzi eroismul să lupte contra numărului. În preajma lui trebue să se grupeze cât mai strâns toate partidele cari vor să scape Ţara dela o ruină sigură".

Ce dramatică actualitate are acest îndemn astăzi... Şi mai ales pentru viaţa noastră politică destrămată şi cu disciplina devastată. Statul având apărările tot mai slăbite, iar valul de anarhie crescând tot mai ameninţător.

Ori, v'aţi gândit oare cândva, de ce toate partidele noastre procedează la fel şi cu o continuitate uimitoare atât în opoziţie cât şi când ajung la putere? căci toate, dar absolut toate, când se află în opoziţie fac o critică aspră asupra celor ce guvernează, promiţând fericirea obştească când vor veni la putere şi uitând promisiunile făcute în momentul când dumnealor se aşează în fotoliile ministeriale.

E un fel de cerc vicios în care ne învârtim ca veveriţa într'o roată. Cine ştie poate că ştiinţa va descoperi cândva microbul ce provoacă acest fenomen, însă până atunci trebue să ne mulţumim cu logica şi cu bunul simţ spre a înlătura consecinţele nefaste ale acestui fenomen.

Am arătat într'un şir de studii, unde e rădăcina răului. Sufragiul universal direct şi abracadabrele legii electorale. Bine! dar cine, vreţi să le modifice? Aceiaşi oameni politici cari au devenit conducători şi oameni de Stat numai graţie sufragiului universal direct şi legii actuale? Ori, cum vreţi ca oamenii ăştia să aibă curajul de a se „desfiinţa" prin ei înşişi!?... Ar fi un fel de „harachiri" de care numai Japonezii sunt capabili.

Şi atunci, cine va despica cercul vicios? Numai Dumnezeu ştie. Iar deocamdată rămânem cu partizanismul, cu parazitismul şi în plus cu comunismul. Căci comunismul — slavă lui Karl Marx — nu scade, deşi miniştrii ne mângâie cum că „scade". Fiecare zi însă ne aduce noui şi noui fapte, cari dovedesc că impresiile ministeriale nu corespund realităţii, dictate fiind de optimismul ce aduce firei omeneşti fotoliul ministerial şi plimbările gratuite într'o maşină de lux.

Or, iată faptele: Citim, de pildă, în „Universul":

„Pe străzile Braşovului au fost arestaţi mai mulţi comunişti pe când împărţeau manifeste antidinastice".

Iar în „Viaţa Basarabiei":

„În ultimul timp comuniştii au început să agite din nou clasele muncitoare, tipărind şi răspândind manifeste incendiare, prin cari cheamă muncitorimea să se organizeze pentru a lupta contra burgheziei".

Şi în fine—în „Curentul":

„O vastă organizaţie comunistă cu ramificări în întreagă regiune a fost dâmnăzi descoperită. Printre cei arestaţi se găsesc propagandişti speciali ai sovietelor, instruiţi în şcoala de spionaj la Moscova".

Iar dacă doriţi să ştiţi cine sunt „copilaşii drăguţi" ce se „joacă" cu răspândirea comunismului în această Ţară, sub ocrotirea Constituţiei şi a legii Mârzescu, iată-i în toată frumuseţea şi în perfectă „omogenitate":

1. Itzic Kaner — „tovarăşul-şef", care a suferit deja şapte condamnări pe baza legii Mârzescu.

2. Dr. Nuta Reznic—doamnă Dr!...

3. Kalman Landau — „tovarăşul—şef" al secţiei „tehnice".
4. David Rozenzweig.
5. Strul Ivanier,
6. Abram Kumacher,
7. Baruh Bodner,
8. Leiba Debarender.

Urmează apoi „*floricelele*" comuniste:

9. Malca Bodovnic,
10. Rivca Magder,
11. Reisa Veisman,
12. Dora Reitich,
13. Feiga Adelsberg,
14. Peisa Hahamovici etc. etc. etc.

După cum vedeţi: o „grădină întreagă", şi — slavă lui Vlad Ţepeş—nici un nume românesc.

În slova noastră perseverentă am preconizat întotdeauna o lege drastică cu pedepsele cele mai aspre împotriva mişcărilor anarhice, cari râvnesc la răsturnarea ordinei sociale.

Ori, cu toată imprecisiunea termenilor în care e concepută actuala lege, defectul ei cel mai esenţial constitue lipsa sancţiunilor drastice împotriva comunismului. Ce aşteaptă încă guvernanţii noştri?

Mai trebue oare încă „ceva"?... Şi dacă ne încearcă Dumnezeu ne vom trezi cu acest „ceva", atunci nu va fi oare „cam" târziu?...

Prin urmare repet: avem nevoie de o lege drastică, cu declararea organizaţiilor subversive afară de lege şi cu expulzarea din Ţară a tuturor membrilor acestor organizaţii. Căci, greutăţile prin cari trecem sunt prea mari pentru ca să ne permitem luxul de a tolera şi mai departe o agitaţie disolvantă şi permanentă, numai de dragul de a ne ţine de coada Europei. Şi aşa ne costă destul această coadă mirositoare!...

Lehamite!

MOŞ PAVALACHE

Citiţi săptămânal

„România Creştină"

Biserica şi pedeapsa cu moartea

Problema este mare şi prea vastă, pentru a fi deslegată satisfăcător, într'un articol de ziar.

Dar, dacă ea naşte atâtea neînţelegeri, între cei cari o ridică, e pentrucă totdeauna se face confuzie între aceste două instituţii: Biserica şi Statul.

Problema trebue pusă clar şi cum se cuvine.

Atât Biserica cât şi Statul, sunt două instituţii, fiecare cu rosturile lor, bine precizate.

Statul *garantează viaţa materială* a membrilor săi, iar Biserica pe cea *morală.*

Nici Biserica şi nici Statul, nu se pot *amesteca*, unul în atribuţiile celuilalt, fiindcă îşi *pierd rosturile lor şi nu-şi ating scopurile*, pentru cari sunt lăsate, dela Dumnezeu şi dela oameni.

De pildă: Statul nu poate *garanta* viaţa *morală* a nimănui. Încercări făcute în acest sens, de filosofi, savanţi, jurişti, au dat totdeauna greş. *Morala omenească şi sistemele filosofice* propovăduite de ei, s'au *prăvălit* rând pe rând, producând *îndoială* şi *neîncredere.*

De aceia membrii Statului, pot aştepta dela Stat numai garanţia vieţei materiale, iar pe cea morală, numai dela Biserică.

Când Statul garantează viaţa materială membrilor săi, se obligă a face aceasta prin propriile sale mijloace, aşa cum va putea şi va socoti el că e mai bine. Tot aşa la rândul ei şi Biserica — când garantează viaţa morală.

Şi bineînţeles că din lucrarea amândurora rezultă un *bine comun*. Aceasta însă din cauză că fiecare în parte îşi îndeplineşte *rostul cinstit*, lucrând la *propăşirea binelui.*

De aceia, dacă la un moment dat, Statul se vede nevoit a nu-şi mai putea îndeplini rostul, iar pentru a se salva socoate că e bine să ia măsuri de pază, ca *pedeapsa cu moartea*, apoi poate Biserica să se opună? Nu! Fiindcă Biserica nu poate cere *pieirea Statului*. Cei cari încearcă să opună principiile Bisericii, concepţiilor Statului, greşesc. Dacă aceasta s'ar putea, înseamnă că Statul nu mai are nici un rost, că el nu există, că Statul este înglobat de Biserică. Ceva mai mult, că: nu există nici Stat, dar nici Biserică, ci o *singură instituţie teocratică*. Ori concepţia teocratică de conducere, face două mari greşeli: *ridică rostul Statului* şi îl *coboară pe al Bisericei*, îngăimând o *mijlocire*, în realitate o *confuzie*, pe care, istoria ne arată, că omenirea a plătit-o scump (cazurile Rusia ţaristă, Biserica catolică).

Biserica nu se poate *opune* pedepsei cu moartea, pentrucă nu o cere ea. Şi este *absurd* a pretinde, ca Statul să *garanteze viaţa materială* cu *mijloacele şi sancţiunile Bisericii*. Precum şi invers. Ar fi cu totul ireal, nepractic, ineficace şi neîndemnatic potrivit cu rosturile fiecărei instituţii în parte.

Căci dacă nu toţi membrii Statului sunt şi membrii ai Bisericii, întrucât nu toţi se ridică la o viaţă *morală, spirituală superioară* cerută de Biserică, apoi ce *efect* pot avea sancţiunile Bisericii de *esenţă morală spirituală superioară*, asupra unui membru al Statului, care niciodată nu s'a ridicat deasupra *grijei de pântece?* Pentru un astfel de membru, aceste sancţiuni sunt sinonime cu poruncile de higienă, tipărite frumos şi puse sub ramă în cotineaţa unui porc.

Biserica nu se poate opune pedepsei cu moartea şi pentrucă acestă sancţiune nu va lovi niciodată în membrii Bisericii, cari trăind o viaţă morală spirituală superioară, nu se pot cobori până la *păcate grosolane*, pentru cari i-ar lovi această pedeapsă. Ori dacă totuşi e posibil, apoi din acel moment, cel ce comite păcatul s'a şi *rupt* din corpul Bisericii şi nu-i mai este membru.

Se înţelege că pedeapsa cu moartea poate lovi şi direct în membrii Bisericii. Aceasta însă se întâmplă numai acolo, unde Statul şi-a luat şi *rolul de Biserică*. Unde Biserica nu mai este *pentru Stat* un tip de *organizaţie superioară, ideală.*

Dar problema se poate pune şi aşa. Este ştiut, că, toţi membrii Bisericii, sunt şi membrii ai Statului. Ce trebue să facă deci un membru al Bisericii, când în calitatea lui şi de membru al Statului îi cade sarcina de a aplica această sancţiune? Poate el ridica viaţa cuiva, fără nici un reproş din partea Bisericii?

Da.

Fiindcă un membru al Bisericei trebue să fie în acelaş timp şi un *membru conştiincios* al Statului. Şi el ridică viaţa cuiva nu în numele Bisericii, nu în numele său, ci îndeplineşte o *datorie* în numele *rostului Statului*. El nu are drept să se ferească de această datorie, aşa cum nu se poate retrage din viaţa sa materială, pe care i-o garantează Statul.

Şi la urma urmei *pedeapsa cu moartea* nu este un *păcat*, deşi este suprimare de viaţă.

Oare este păcat, dacă cineva se aruncă în apă şi se îneacă, în foc şi arde, sub o stâncă gata să se prăvale şi îl laţeşte? Este păcat dar nu al apei, nu al focului, nu al stâncei, ci a celui ce a făcut acest gest.

Aşa e şi pedeapsa cu moartea. O primeşte numai cel ce se aruncă singur în ea. Şi dacă este păcat, apoi e numai a celui ce o primeşte.

Pedeapsa cu moartea, nu atinge pe nici unul, din cei cari vor evita să facă aceia pentru care ea s'a pus ca un străjer.

Pedeapsa cu moartea e ca şi un gard, pentru a păzi caprele să nu cadă în prăpastie. Dar dacă caprele totuşi sar şi peste gard, să cadă!

Contra pedepsei cu moartea se răscoală mai ales la noi cei cari lucrează în întuneric la *dărâmarea Statului*. Şi cu toate că mai totdeauna ei nu au nici în clin nici în mânecă nici cu Statul nostru şi nici cu Biserica noastră, ei totuşi, pentru a produce sminteală în suflete lecelor slabi, strigă că principiile Bisericii se opun acestei măsuri de apărare a Statului.

Amăgeala aceasta însă nu va dura mult.

Preot **Emilian Cucuetu.**

AVIZ

Abonaţii ziarului „România Creştină", sunt rugaţi a trimite costul abonamentului.

Cine primeşte 3 numere din ziar şi nu le restitue, se consideră abonat.

A primi ziarul şi a nu achita abonamentul, nu este corect.

Marii morari și brutarii jidani din Basarabia frustează fiscul cu sute de milioane

— Mo'șe Cogan, Vexler și Corenblit, așii Sindicatului marilor morari. — Etichetele buclucașe — Timbrele municipale de pâine falșificate — Să intre la pușcărie escrocii! —

Morarii din Basarabia, proprietari de mori sistematice, sunt constituiți într'un solid sindicat, care în realitate este un formidabil *trust*, după calapod jidovesc, fiindcă toți membrii săi sunt jidani, dictatori asupra grâului basarabean și derivatelor sale, în vârful neputincios al autorităților locale.

Datând din anul 1921, adică din momentul când era în vigoare nefasta lege a *imobilizării cerealelor*, care a îmbogățit pe unii din funcționarii efemerului *Subsecretariat al Refacerii și Aprovizionării*, Sindicatul acesta a făcut multă pagubă ,atât Statului cât și producătorilor, cât și consumatorilor, prin diverse manopere. In fruntea acestui Sindicat stă jidanul monocolat *Mișa Cogan*, flancat de tărtanii *Vexler* și *Corenblit*, cari tae și spânzură asupra prețului grâului, al făinei și al pâinei, tot odată frustând și Statul cu suveica „etichetelor", care numai abia acum în urmă a fost descoperită și care numai dela prima cercetare, sumară, a fost evaluată la 200 mil. lei în paguba Statului.

Și iată cum: Statul percepe o taxă asupra făinei, fiecare sac urmând a avea o etichetă-chitanță a fiscului lipită pe el, așa cum posedă și vasele de vin, când sunt vândute și transportate dela crama, sau beciul în care au fost depozitate. Etichetele trebuesc bine lipite de saci și cu cleiul absolut uscat.

Ce făceau însă jidanii morari? Transportau sacii fără etichete: fiecare căruță avea câte un puriț însoțitor, care avea asupra sa o găleată cu clei și un număr redus de etichete pentru rândul întâi al sacilor din căruță, pentru eventualitatea întâlnirii cu agenții Gărzii financiare, când, cu o dexteritate uimitoare, le lipea. Ideea acestui sistem de exrocare a Statului a fost a jidanului *Vexler*, care a beneficiat mai din plin de aplicarea ei, îndelungată și mănoasă.

Târziu de tot, agenții Gărzii financiare și-au deslegat ochii, după ce organele Inspectoratului Regional de poliție, au descoperit manopera tâlharilor. Se zice că în această formidabilă escrocherie, jidanii morari s'ar fi bucurat și de concursul unor *importanți funcționari fiscali* din Chișinău.

Dar, chiar dacă funcționarii fiscali nu s'ar fi pretat la o atare suspectă și condamnabilă indulgență, totuș ei trebuesc sancționați pentru neglijența lor în serviciu, care a deposedat Statul de 200.000.000 lei.

Adică, țăranilor muritori de foame, li se ridică bulendrele din casă și li se vând la licitație pentru o dajdie mizerabilă de 50—100 lei, iar jidanii milionari, proprietari de mori sistematice, se închid ochii aceleiași fiscalități, lăsând ca Statul să fie jumulit de sute de milioane ce i se cuvin ca taxă asupra făinei.

Instrucția a început cercetările. Dar, ceeace e foarte curios, până în prezent nu s'a operat nici o arestare: nici din rândurile morarilor, nici din rândurile funcționarilor fiscali.

Populația discută cu aprindere acest caz, mirându-se de norocul jidanului Vexler et Comp.

In Basarabia, morarii, datorită solidarității Sindicatului lor, se bucură de anume avantagii în detrimentul producătorilor, al populației consumatoare și al Statului. Ce le mai trebuește și escrocheria josnică, la care au fost inspirat de *Vexler*?

De pildă: morarii jidani nu primesc grâu pentru măciniș contra plată sau uium. Ei cumpără grâul și numai pentru simpla operație a măcinișului, vând făina și tărâțele cu prețuri cari le aduc beneficii fantastice, cari ajung până la 300%.

Brutarii, cari și ei sunt mai toți jidani, recurg și ei la ciupeli din timbre, cantitate și calitate de pâine, ba și la falșificarea de timbre cari se aplică pe pâine în folosul municipiului.

Nu mai vorbim de murdăria incalificabilă a brutăriilor și a lucrătorilor cari vin uneori beți și debordează pe jos, sau chiar în covețile de frământat aluatul.

In pâinea Chișinăului se găsesc nasturi, cue, mucuri de țigări, sfori, codițe de șoareci și orice alte asemenea necurățenii.

Și mai au îndrăzneala să falșifice și timbrele, lucru care s'a descoperit odată cu fraudele în dauna Statului de către morari.

Și nu e pentru prima oară. S'au mai descoperit acum doi ani alte timbre falșificate.

Suntem foarte curioși, să vedem ce sancțiuni li se vor aplica morarilor, brutarilor și funcționarilor fiscului.

Deocamdată, — „nimic nou pe frontul de Vest!"

Și, cu toate acestea, trebue să fie.

S. Croncănel

Nota red. In momentul când am primit acest articol, am aflat (în fine) și despre arestarea, depunerea și confirmarea mandatelor de arestare a funcționarilor fiscali, implicați în această afacere: *Andriadi*, ad-tor de constatare, *Bandac*, controlor-șef, fost magistrat, *Lingheru* controlor și un perceptor cu numele *Lefcovschi*.

Andriadi este acela la care făcea aluzie d. S. Croncănel încă dela 7 Decembrie în ziarul nostru prin articolul *„Organele fiscale cu două fețe"*, vorbind despre o oarecare *„Miss Paris"* actriță de revistă, favorita lui, mirându-se (atunci) că acest individ se plimbă încă în libertate.

Ce decădere! Ce ruină morală! Cine sunt puși să mânuiască banul public!

Camarazi:

Citiți cărți, broșuri, reviste și ziare, editate de legionari:

„Revoluția Fascistă" de *Dorul Belimace* **(60 lei)**

„Rolul Evreilor în revoluția rusă" de *Sergiu Florescu*. **(25 lei).**

Almanahul ziarului „România Creștină" de *Sergiu Florescu*. **(40 lei).**

„Acțiunile subversive ale Evreilor din România," de *Sergiu Florescu* **(20 lei).**

„Studențimea și Idealul Spiritual," de *Radu Gyr*. **(20 lei)**

„Descătușarea"—roman de *Fluor D. Radulescu*. **(70 lei).**

„Intre lumea Legionară și lumea Comunistă," de *Alexandru Cantacuzino*. **(25 lei).**

„Inscripții pe Veac," de *Constantin Goga*. **(20 lei).**

„Trădătorul," de *Dumitrescu-Zăpadă*. **(25 lei).**

„Gânduri pentru generația noastră" de *Ion Banea*. **(10 lei)**

„Insemnări sociologice," — *Cernăuți* **(ab. 60 lei pe an).**

„Orientări," — *Moinești jud. Bacău*. **(ab. 100 lei pe an)**

„Iconar," — *Cernăuți*. **(ab. 100 lei pe an).**

„Revista Mea," — *Cluj*. **(ab. 60 lei pe an).**

„Glasul Strămoșesc," — *Cluj*. **(ab. 40 lei pe an).**

„Brațul de Fier," — *Focșani* **(ab. 100 lei pe an).**

„Cuvântul Argeșului," — *Pitești*. **(ab. 100 lei pe an).**

Toate aceste publicații se pot comanda dela autori, librării, dela red. ziarului nostru și dela org. Partidului *„Totul pentru Țară", București str. Gutenberg 3*, **trimițind banii înainte.**

Știri fapte și polemici

Duminică 2 Febr., Căminul Fundației Regale „Principele Carol" în colaborare cu Sc. de Contabilitate din Chișinău, a deschis cursurile de gospodărie sătească. Scopul acestor cursuri este: pregătirea țărănimii române de a avea cunoștinți generale, dar mai ales a știi cum să-și conducă propria-i gospodărie.

Dată fiind importanța acestor cursuri, vom reveni cu amănunte într'un număr viitor.

◆ *Legionarii din com. Zebil, jud. Tulcea*, sub comanda camaradului Ghiță Cariosif, au construit o *fântână*, care se va sfinți în Martie.

Camaradul av. Aradean, *șeful jud. al part. „Totul pentru Țară" Tulcea*, a luat inițiativa construirii a 2 biserici, una în com. Isaccea și a 2-a în com. Beibugeac.

◆ *Legionarii din jud. Alba*, sub comanda camaradului dr. Ilie Colhun, șeful jud. al part. „Totul pentru Țară", au sfințit: la 9 Dec. o cruce, ridicată de ei în com. Hăpria; la 6 Ian. o cruce în com. Drâmbar; la 24 Ian. o cruce ridicată în amintirea camaradului Virgil Teodorescu în com. Ighiu. Această cruce a fost distrusă de oamenii primarului din comună, plătiți de jidani, în noaptea de 30 Ian. Ah! ce sălbătăcie. Dar vă vom plăti noi tuturor, iudeo, jidoviților!

◆ *Legionarii cuibului Virgil Teodorescu* din București au donat 200 lei, prin camaradul Peralescu, pentru 4 familii înfometate din Basarabia.

Suma s'a dat familiilor: Lozovanu, Burulană, Mantea și Cula.

◆ *Legionarii din Chișinău și jud. Lăpușna* ajutați de legionarii din toată Basarabia și din alte părți ale Țării, vor începe a construi anul acesta un cămin, numit *„Căminul Basarabiei legionare"*, la Chișinău.

◆ *La București, str. Împăratul Nr. 3* funcționează în condițiuni admirabile *Cooperativa legionară și popota legionară*.

◆ *Din diferite părți ale Țării* ni se comunică că afișele noastre ale ziarului nostru se distrug de agenții forței publice și comuniști: interesantă cârdășie! Nu ne descurajăm, va trece și epoca aceasta de prigoană... va veni odată și vremea noastră când vom plăti toate polițele.

◆ Am publicat la timp în ziarul nostru, că în ziua de 23 Ianuarie 1936 grupările *„Insemnări sociologice"* și *„Iconar"* au aranjat un ceaiu dansant. Intrucât revistele *„Insemnări Sociologice"* și *„Iconar"* grupează în jurul d-lui *prof. univ. T. Brăileanu* elita intelectualității naționaliste Cernăuțene și s'au impus dela început ca fiind cele mai bune publicații locale și unele dintre cele mai bune publicații sociologice și literare din țară, având o înaltă ținută naționalistă și un autentic spirit legionar, era firesc ca afluxul de participare al publicului din Cernăuți să fie foarte mare, iar animația care a domnit să fie dublată de un duh românesc și creștin, dând astfel acestui ceaiu un caracter specific, incomparabil superior tuturor aranjărilor de acest gen, în puzderia de ceaiuri dansante și serate aproape toate internaționale unde iese în evidență *iudaismul* cu inevitabilele sale accesorii care provoacă un real și explicabil desgust, acest ceaiu dansant a însemnat o oază luminoasă pentru toți Românii doritori de o petrecere aproape de sufletul lor. Ceaiul dansant a început prin partea literară artistică în cadrul căreia a conferențiat camaradul *prof. Barbu Slusanschi*, relevând misionarismul naționalist în domeniul științific și literar al *„Insemnărilor Sociologice"* și al *„Iconarului"* și rostul unui astfel de ceaiu dansant în societatea cernăuțeană.

Au citit epoi camaradul *Macri Gheorghe* din *Gheorghe Stratolu*, *Mircea Streinul* și *Teofil Lianu*, iar camaradul *Posteuca Vasile* din *Horia de Cotruș*. A urmat dansul într'o atmosferă de camaraderie. Din partene, însemnând aceste rânduri, felicităm grupul legionar aranjator.

◆ In cadrul ciclului de conferințe aranjate de Universitatea liberă sub auspiciile *„Societății pentru cultură"* a conferențiat d-l *prof. univ. T. Brăileanu*, în ziua de 1 Februarie a. c. despre *„Imperativele morale în viața economică"*. Ca întotdeauna la conferințele d-lui prof. Brăileanu am remarcat o participare selectă și numeroasă.

◆ Un grup de 32 *legionari* sub comanda camarazilor Neuatl și Edu au făcut Duminecă 2 Februarie un marș de propagandă în comunele *Ceahor* și *Corovia*. Sătenii i-au primit pe legionari cu toată dragostea fiind impresionați totodată de ținuta demnă a întregului grup.

Corespondența Redacției

C. S. pr Pavel Busilă-Cărpineni jud. Lăpușna: Cu multe dragoste creștinească ar merge legionarii să repare biserica, dar *deocamdată* nu se poate pentrucă Sf. Sinod a dat o circulară prin care interzice legionarilor să mai construiască sau să repare biserici.

Totuși, când veniți la Chișinău treceți pe la redacție și vorbiți cu directorul ziarului nostru poate se găsește totuși o formulă potrivită pentru ca legionarii să „fie îngăduiți" a repara biserica din Cărpineni.

◆ *D. Nicolae Olaru-Tighina*: Legionarii nu mint niciodată. Dacă X ți-a spus lucruri așa de fantastice, să știi că el nu e legionar: poate fi numai simpatizant, sau nici atât, căci, repet, legionarilor le este interzis să mintă.

◆ *D. Sandulovici* inv. Bodrugă din Mânzărești, dacă a avut obrăznicia să afirme că legionarii fac comunism, este o canalie jidovită: în acest caz nu merită decât disprețul tuturor creștinilor: scuipați-l în față când vă vorbește asemenea enormități.

◆ *Camaradul Gh. Valahu—Cluj*: Cele două almanahuri vi s'au trimis la 2 Dec. 1935. Dacă nu le-ați primit înseamnă că au fost confiscate, așa cum ni s'au confiscat peste 1000 de exemplare de autoritățile abuzive.

◆ *„Iconar"—Cernăuți*: Angajamentul pentru desfacerea revistei și l-a luat d. T. Furtună, fostul ad-tor al ziarului nostru. Dacă nu s'au plasat numerele, nu suntem noi de vină. Despre existența „Iconarului" s'a scris în almanah și de mai multe ori în ziar, așa că acuzația ce ne-o faceți este nedreptățită. Pe viitor atât „Iconar", cât și „Insemnări Sociologice" le puteți trimite la redacție (câte 10 ex.)

◆ *D. Vasile Lupu—Barcu*: jud. Neamț: 30 ziare au fost trimise d-rei Olga Plăcintă și s'a primit 90 Lei. Dv. vi s'a trimis 150 ziare. Scăzându-se rabatul de 25 la sută aveți de plată 337 Lei.

◆ *D. Iosif Diac.*—Banii sau primit. Ce răspuns să-ți dăm, căci din c. p. nu rezultă ce vrei să-ți răspundem.

◆ *Mai mulți creștini*: Informații în legătură cu partidul „Totul pentru Țară" cereți la șefii județeni sau, dacă nu le știți adresa, direct dela d. General Gh. Cantacuzino-Grănicerul șeful partidului, în București str. Gutenberg 3.

Nu numai jucătorii ci și SUFERINZII DIN SPITALE ȘI SANATORIILE ȚĂRII

urmăresc cu emoție Loteria de Stat a României

Creată pentru binele publicului, Loteria noastră de Stat își împarte încasările în două: câștigurile jucătorilor, care înseamnă cea mai mare parte (284,000,000 lei) și Fondului Sanitar. Sumele care provin [illegible] plata tuturor câștigurilor [illegible] așa dar, într'un fond [illegible] destinat este să aline suferințele, să redea sănătatea miilor de bolnavi din spitalele și sanatoriile țării.

Nu vă pierdeți încrederea în câștig.

Orice posesor al unui loz, are posibilitatea matematică, egală cu a tuturor celorlalți de a câștiga. In acelaș timp publicul jucător face un mare act de caritate națională, contribuind la clădirea și înzestrarea spitalelor și laboratoriilor.

LOTERIA de STAT

TRAGEREA clasei a 4-a.

marea clasă a milioanelor, la 15 februarie

Conferința D-lui profesor M. Manoilescu la Chișinău

— „A cui e România" —

In ziua de 2 Februarie a. c., *D. Mihail Manoilescu* invitat de Centrului Studențesc Chișinău, a sosit pentrua conferența în orașul nostru. Studențimea a primit cu bucurie pe luminătorul și sămănătorul unor adevăruri eterne, isvorite din cele mai autentice nevoi ale Neamului. A fost o primire demnă, de legionari.

După masă, în *Sala Eparhială* o asistență, pentru care sala era neîncăpătoare, era dominată de spiritul legionar, ce-și depăna cântecele sale, pornite din suflete tinere pline de nădejdi și gata de suferință.

Primit cu aplauze nesfârșite, *D-l M. Manoilescu*, își desfășoară conferința sa cu vervă, pe care adevărurile spuse, o dau talentului de netăgăduit al ilustrului conferențiar.

Regretăm, că în lipsă de spațiu, nu putem reda în întregime această conferință. Vom spicui doar părți, ce au mișcat sufletele celor ce simt românește:

.....„Scopul Statului românesc promovarea geniului românesc, și pentru aceasta, noi, în această Țară, nu suntem o Națiune oarecare, ci suntem *națiunea scop*.

România e a Românilor și numai a Românilor!

..La noi în Țară numai când vorbim, nu când facem, suntem suspecți pentru oamenii cari ar trebui să fie mulțumiți cu dreptul de a vinde numai mărunțișuri la colțurile străzilor. Va veni și vremea, când se va ridica din nou, deasupra palatului cu multe etaje, cu rotative uriașe, ce împroașcă fiii acestei Națiuni numai cu otravă, *bisericuța din Sărindar*..

Trebue să pregătim tinerilor intelectuali, când vin la oraș, nu numai culcușul din *Cișmigiu* sau *Copou (un glas: sau Jilava!)* Răspunsul D-lui profesor: *Acesta e cel mai nobil culcuș. Și vă asigur, că mâine, vor domni cei cari, au fost la Jilava, și nu vor putea domni cei cari ar trebui să stea la Văcărești.*

E o mare calomnie să se spună că, Românul nu e apt pentru viața economică. Dar, cum putem să facem această imputare Românilor, cărora nu li s'a dat niciodată prilejul de a se iniția în domeniul economic? Acei Români, cari sunt conducători de întreprinderi economice, au văzut cât de lesne înțelegător e Românul și ce minte deschisă pentru învățătură are el.

Va trebui ca Românii să înceapă a ști lucra uniți. Corectați cu spiritul de cooperație, de muncă în comun. Poporul român, poate să ajungă unul din cele mai puternice din Europa și în domeniul economic.

...Partidele au nevoie de presă, care însă nu e românească. Și astfel, dacă în această Țară sunt o serie de domni, cari se schimbă, sunt însă o altă serie de domni, cari nu se schimbă, și aceștia sunt șefii rotativelor producătoare de otrăvuri.

Marile dorinți ale Românilor, au să se împlinească într'o zi, în forma unui *Stat totalitar românesc*, care să realizeze toată puterea națională pentru atingerea unui țel: *afirmarea geniului nostru național românesc.*

...Dreptul de a trăi și a face parte din stat, va fi al celor, cari cu fiecare lovitură de *ciocan*, al celor cari cu fiecare *vorbă*, dela *catedră*, sau din *amvon*, va aduce un aport Națiunii. Dar dreptul de a conduce nu se câștigă numai cu muncă, cu spirit ascuțit, ci se [illegible] cu *suprema ofrandă*, pe [illegible] cineva o poate aduce [illegible] *jertfa*. La marile [illegible] deri vor fi chemați [illegible] cei, pentru cari Țara nu [illegible] mai o vorbă frumoasă [illegible] de sărbătoare, ci acela [illegible] *să se jertfească*; a acelui [illegible] **care poartă mâna d[illegible] mă spre înnaltul cerului [illegible] salut de legionar rom[illegible]** cestui tineret îi spun: *In [illegible] nia, dacă vrei să fi Rom[illegible] găteste-te de suferință!*

România de mâine v[illegible] acelora cari au visat-o [illegible] *vreme*, decât acela, cari [illegible] după victorie *„veșnic în victorie"*. Va fi a acel[illegible] au visat-o astăzi, cu o[illegible] chiși, peste cari au tr[illegible] crimi. Va fi a acelora, [illegible] dovedit, că știu să lu[illegible] ticăloșiei. *România e a* [illegible] *mânilor*! Dar e a tuturor [illegible] lor? *Nu!* Dreptul să[illegible] conduce, e numai al c[illegible] buni dintre Români, [illegible] minorități tare ca bron[illegible] și-a făcut dovada tăriei [illegible] în aparență, pentru câ[illegible] dar, care nu va pute[illegible] vinsă.

Răspunsul nostru e[illegible] acesta: *In România* [illegible] *să trăiască toți Rom[illegible] sunt curați și gospod[illegible] dreptul s'o conducă*, [illegible] *străbat cu ochii zări[illegible] și cari au dovedit că* [illegible] **fie eroi".** * * *

Conferința se termi[illegible] tece legionare: *Ște[illegible] Dealul negru*. Toată [illegible] entuziasmată a apl[illegible] moasa manifestație le[illegible].

A urmat apoi o masă [illegible] la restaurantul „Suisse" [illegible] s'a toastat pentru mișca[illegible] nară, care, recunoscu[illegible] *Manoilescu*, este singu[illegible] a Neamului românesc.

Nic. Gh. Constantin

Fapta unui jandarm

Orhei. — **Se știe că le[illegible] gionarii partidului** *„Totul pentru Țară"* **au constru[illegible] vara trecută, [illegible] comuna Tabăra, jud. Orhei, [illegible] pe care l'au numit** *[illegible] rul Căpitanului"*.

Zilele trecute, jandarmul *Grabovschi*, **șeful postului din com.** *Vatici*, **a distru[illegible] inscripția de pe isvor.**

Gestul acestui jandarm a indignat populația comunei.

Tipografia „PRESA BUNA" str. Regina Maria No. 48